

Sygn. akt II CSK 382/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości "H." Spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w S.
przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 6 marca 2015 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód Syndyk masy upadłości „H.” spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wydanego w dniu 6 marca 2015 r. w sprawie przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 4 k.p.c. Skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a ponadto w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne ujęte w formie następującego pytania: czy dopuszczalne jest i czy nie stoi w sprzeczności z celem postępowania upadłościowego jako egzekucji uniwersalnej potrącenie wierzytelności przysługującej bankowi względem upadłego z wierzytelnością masy upadłości względem banku z tytułu umowy rachunku bankowego, a także jaki wpływ na dopuszczalność takiego potrącenia ma fakt, iż z chwilą ogłoszenia upadłości mienie upadłego staje się masą upadłości, służącą zaspokojeniu wierzycieli upadłego, co do której wyłączną możliwość dysponowania posiada syndyk masy upadłości. Zdaniem skarżącego, zachodzi także potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości, mianowicie rozstrzygnięcia, czy art. 61 prawa upadłościowego i naprawczego w związku z art. 75 ust. 1, art. 77 ust. 1, art. 173, art. 236 ust. 1 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze, jak ujmuje to skarżący,

stanowią wyraz ochrony ustawodawcy udzielonej masie upadłości i tym samym w sprzeczności z normami wskazanymi powyżej i całokształtem prawa upadłościowego stoi możliwość zgłoszenia potrącenia po ogłoszeniu upadłości wierzytelności dotyczącej masy upadłości na podstawie art. 93 prawa upadłościowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przyjętym w orzecnictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić z przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienia prawne nie spełniają tych wymagań. Skarżący nie wskazał normy prawnej (norm prawnych), na tle której zagadnienie to miałoby powstać i nie przedstawił argumentacji prawnej wskazującej na istnienie rozbieżnych ocen prawnych. Argumentacji tej nie mogą zastąpić przytoczone przez skarżącego orzeczenia: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2012 r. (sygn. akt II CSK 471/11) i wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 sierpnia 2013 r. (sygn. akt I ACa 291/13). Wyrok Sądu Najwyższego zapadł na tle odmiennego stanu faktycznego i dotyczył kwestii podmiotu uprawnionego do zarządu masą upadłości, w skład której wchodziły środki zgromadzone na rachunku bankowym. Do zagadnienia potrącenia wierzytelności

w postępowaniu upadłościowym nie odnosi się też powołany wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi.

Jak zostało przyjęte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Skarżący nie wykazał tych okoliczności. Wskazując na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie, w istocie postawił pytanie o rozstrzygnięcie w sprawie.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Skarżący w żaden sposób nie wyjaśnił okoliczności uzasadniających zawarte we wniosku twierdzenie, że wniesiona przez niego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6, § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.; Dz. U. z 2015 r. poz. 617).